TOPLITERA

tabără de poezie

toplitera

tabăra de poezie 2018

Editura Tracus Arte

2018

Goana după poezie

Toate meseriile pot fi învățate. Toate, cu excepția uneia: poezia. Secretul e simplu. În timp ce celelalte meserii presupun un set de reguli mai strict sau mai lax, poezia cere un lucru greu de pus în tipare: unicitatea. Ceea ce se cere unui poet e să fie nou, surprinzător, paradoxal, vizionar, deosebit, atît în felul în care se raportează la lume, cît și în mnodul în care se exprimă și, cu toate astea, să vorbească despre aceeași umanitate veche de mii de ani. Poți învăța pe cineva cum să facă un lucru încă neimaginat? Mă îndoiesc. Dar poți să recunoști unicitatea unui poem ivit de nicăieri, cu o tehnică și cu o viziune nouă? Asta, da. Pentru că, la baza limbajului poetic stă, atît cît e omenește posibil, tehnica poetică. Tot ce a fost descoperit, promovat și uitat devine o parte componentă a poemului cel nou. Pentru iubitorul acestei arte, cunoașterea literaturii e un sprijin și o cheie. Dincolo de obișnuințe, intervin plăcerea și farmecul descoperirii.

De aceea, atunci cînd Fundația Miron Cristea m-a invitat să țin un curs de poezie pentru amatorii genului, la Toplița, am ezitat mult. Nimeni nu știe cum să te facă să scrii *bine*. Nimeni nu știe și nici nu bănuiește ce gînduri, ce viziuni ale sentimentelor ascunde cineva care vrea să scrie. Dar, în același timp, tocmai pentru că nu știu nici eu, mă ghidez întot-

deauna după vorba lui Nichita Stănescu: „Bă-trîne, dacă bate Eminescu la ușa mea și nu-i deschid?" Așadar m-am pus la drum și mi-am lăsat curiozitatea să zburde.

Ceea ce urmează în această carte este jurnalul întîlnirii mele cu mai mult de douăzeci de aspiranți la poezie, de toate vîrstele. De la copii de școală, la persoane în pragul senectuții. Unii au venit mînați de curiozitate, alții, pentru că scriu de multă vreme, iar alții, cine știe, dintr-o provocare. Pentru că unii, n-o să credeți, au fost oameni cu volume de versuri.

S-o luăm pe rînd.

Florin Iaru

Ziua I

E impropriu spus *ziua I*, pentru că a fost, de fapt, prima seară. Cursanții au venit pe rînd, până la ora 18 și și-au deschis, cum e și firesc, laptopurile. Sau cărțile, cu dedicație.

Înainte să urcăm în foișor, vă invit să facem cunoștință.

Cursanții

Elena Bobocescu

Născută pe 11 iunie 1968, în Municipiul Turnu Măgurele, locuiește în prezent în București. A absolvit Facultatea de Teologie Ortodoxa si Litere Limba Engleză, la Universitatea București. A urmat un Master în studii anglofone, la Universitatea Den, Denis Diderot, Paris, Franța. Este profesor de limba engleză la Colegiul Economic Viilor din București, precum și doctorand la SD de Studii Literare și Culturale a Universității din București.

A publicat poezie, online, pe www.webcultura.ro sub pseudonimul *Ella Poenaru;* tot sub acest nume am creat și un blog de poezie, intitulat A *Wreath of Words*, unde a postat câteva poeme, creație proprie, precum și traduceri de poezie din limba engleză și română.

Bianca Dobrescu

De curând a terminat lucrul la o carte pentru copii *Aventurile motanului Lu*, iar în 2012 a debutat cu poezie la editura Grinta, Cluj cu volumul *Toamna asta citim Kafka.*

A avut în ultimul an apariții dese în revista *Banchetul*.

https://biancadobrescu.files.wordpress.com/2011/05/bianca-dobrescu-poezii-tehno-bun.pdf

Are un site personal: biancadobrescu.ro

În prezent lucrează ca jurnalist la cotidianul *Adevărul.*

Hristina-Elena Doroftei

s-a născut la Tg-Mureș pe 18 mai 1983. A absolvit Universitatea Petru Maior (Română-Engleză), masteratul de Istoria literaturii și sistemul criticii literare (Universitatea Petru Maior) și Școala doctorală în Filologie de la aceeași universitate.

A publicat volumul de poeme *reflexie*, Editura Junimea, Iași, 2014 (Premiul „Opera Prima" la Festivalul Internațional de Literatură Tudor Arghezi și „Premiul pentru debut" al USR Mureș), volumul de poeme, „Mașina de cusut", Editura Cartea Românească, București, 2017 și volumul de eseuri, *Memoria zăbrelelor – eseu antiuitare* (având la bază teza de doctorat, Memorialistica detenției comuniste, coordonator Prof. Univ. Dr. Al. Cistelecan), Editura Arc, Chișinău, 2017.

În prezent, realizează „Interviurile Familiei" la revista *Familia* din Oradea și „Invitatul revistei" la revista *Conta* din Piatra-Neamț.

Publică poeme, cronici literare și interviuri în *Vatra*, *Ramuri*, *România literară*, *Hyperion*, *Euphorion*, *Discobolul*, *Actualitatea literară*, *Scriptor* etc.

Maria Lazăr

Elevă la Liceul O. C. Tăslăuanu, Topliţa, clasa a VII-a.

A primit în anul 2015 premiul I la concursul interjudeţean prin proiectul Educaţie şi performanţă. A câştigat în 2017 premiul de originalitate la Concursul de creaţie şi lectură Re-Creaţia mea. A participat la două ediţii ale Concursului naţional de lectură Bătălia Cărţilor. A publicat în două antologii de creaţie literară pentru elevi: *Nu-ţi fie frică de copacul magic* 2016 şi *Ca prin Magie*, 2017.

A participat în anul 2017 la Concursul OLAF.

Este membru în trupa de teatru Ludicus din 2017.

Viorica Macrina Lazăr

Este născută în Topliţa, la data de 25 august 1980, a absolvit Facultatea de Studii Europene la UBB, între 2000 şi 2004, Cluj Napoca, şi Facultatea de Litere a Universităţii Transilvania Braşov. Din 2008 este manager la Biblioteca Municipală „George Sbârcea" Topliţa.

A început să publice poezie din 2015 mai mult în mediul on line pe siturile lira21.ro şi www.qpoem.com. Are articole publicate în *Vatra*, *Vatra veche* şi *Sangidava*. A debutat cu poemele *Între noi*, 2015, apărută la editura Vatra Veche, iar în 2016 a urmat a doua, *Senkiu fo yo frenship*, la editura Paralela 45.

În 2016 a înfiinţat revista Toplitera. A organizat în ultimii doi ani o tabără de scriere creativă cu scriitorul Florin Iaru, în cadrul unor proiecte depuse la Consiliul Local Topliţa de Fundaţia Culturală „Miron Cristea" Topliţa şi a micuţei reviste literare Toplitera, căreia încearcă să-i menţină activă şi o activitate de tip cenaclu. A editat câteva antologii ale autorilor din zonă şi nu numai, sub egida bibliotecii. Scrie la publicaţii de specialitate recenzii, proză, cronică de întâmpinare. Se declară un cititor înrăit.

Miruna Marcu

Născută în 18 Iunie 2001.

Elevă la Liceul O. C. Tăslăuanu, Topliţa, clasa a X-a.

Production Assistant la AWAKE, Vicepreședinte la Consiliul Județean al elevilor.

Deține un blog personal, mirunamarcu.ro, în care scrie eseu și poezie, o pagină de facebook, *Ești tânăr*, precum și pagina revistei Liceului O.C.T.

A publicat poezii în revista literară locală *Toplitera.*

Maria Mărginean

S-a născut în anul 1950, august 25, în comuna Poarta, Regiunea Mureș Autonomă Maghiară atunci, acum județul Mureș. A făcut studiile liceale la Liceul Real la Liceul Nr. 1 Reghin, promoția 1972.

În anul 2007 i-a apărut prima carte de poezie intitulată *Nostalgia satului*, editura Corvin. Apoi am apărut în două antologii de poezie populară: *Nesfârșitele plaiuri*, 2009 și *Constelația satelor*, ambele la editura Corvin Deva, 2014. Apoi în Revista bianuală a condeierilor plugari din Banat *Vatra Cărașului*, din anii 2013, 2015.

A publicat poezii în volumele: *Antologie de poezie populară*, Ed. Nico, 2015, *Constelația stelelor*, ed. Corvin, Deva, 2014. A participat în 2017 la Tabăra de scriere creativă Toplitera.

A participat la diferite festivaluri de poezie și folclor printre care: Gurabarza, Sărbătoarea națională a artiștilor populari, Vâlcele, *Diplomă de merit cultural*, Sărbătoarea națională a artiștilor populari, Clopotiva, *Diplomă*, 2004.

Georgiana Moldovan

Născută în 23 Februarie 2001, în Toplița.

Elevă la Liceul O. C. Tăslăuanu, Toplița, clasa a XI-a. A participat la diferite concursuri organizate la nivel de liceu și la olimpiada județeană de limbă și literatură română.

Alexandru Negrea

Născut la 5 noiembrie 2003.

Elev la Școala gimnazială Miron Cristea Toplița, cl. a VIII-a.

În viitor dorește să devină un bloger și youtuber de succes.

Gheorghe Marian Neguțu (Gheorghe Adacor)

s-a născut în Ploiești, Prahova, la data de 11 ianuarie 1988.

A publicat poezie și proză în: *Revista nouă*, *Nord literar*, *Atitudini*, *Argeș*, *Bucovina*, *Visul*, *Climate literare*, *Fereastra*, *Urmuz*, *Utsanga* (Italia), *Newpageinstore* (Italia), *Otholits* (Australia), *Angry Old Man Magazine* (S.U.A.) și în antologiile: *Din pana egretei*, Ed. Prahova, 2013, *Cea mai nouă poezie*, Târgoviște, 2013, *Juventus*, Ed. Tracus Arte, București, 2013, *Moștenirea Văcărești*lor, Ed. Bibliotheca, Târgoviște, 2015, *Conexiuni*, 2016.

A câștigat următoarele premii literare:

2016 – premiul „Geo Bogza" la Concursul Național de Poezie „Geo Bogza" ; ● premiul I la Concursul Național de Poezie „Conexiuni"; ● premiul I la Concursul Național de Poezie „Lirismograf"; ● premiul I la concursul de literatură pentru copii organizat de editura Cutiuța cu Povești; 2015 – premiul pentru poezie al revistei *Climate Literare*, la Concursul Național „Moștenirea Văcăreștilor" ● 2009 premiul al II-lea la Concursul Național de Poezie „Visul"; ● 2006 mențiune la Concursul Național de Poezie „Iulia Hașdeu"; ● premiul I la Concursul Județean de Proză Scurtă „I.L.Caragiale"; ● 2005 premiul I la Concursul Județean de Proză Scurtă „I.L.Caragiale"; ● premiul pentru cea mai bună piesă originală la Concursul Județean de Teatru Liceal „I.L. Caragiale".

Dragoș Pantea

Este născut în 17 octombrie 2004.

Elev la Școala gimnazială Miron Cristea Toplița, cl. a VIII-a.

A câștigat premiul I la Concursul de literatură organizat cu ocazia Zilei Culturii Naționale, în 2017, de Biblioteca municipală, școlile gimnaziale și Casa de cultură din Toplița. A publicat în antologia de creații literare școlare *Ca prin magie*, Editura Paralela 45, 2017.

A primit în 2018 mențiune la Concursul național de literatură *Sub semnul amintirii - Jenică Andrei.*

Victoria Pantea

Născută la date de 7 Noiembrie 2002.

Elevă la Liceul O. C. Tăslăuanu, Topliţa, clasa a X-a, deţine un blog personal în care scrie eseuri şi poezie. Este actor, din 2017, în trupa de amatori a Casei de Cultură Topliţa, *Ludicus.*

A publicat în cu mai multe articole în revista literară locală Toplitera.

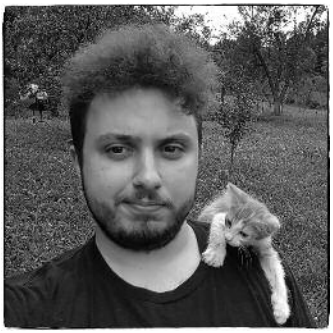

Mihaela Pop

Locul și data nașterii: Cluj Napoca, 1957. A absolvit liceul O. C. Tăslăuanu, profil filologie. A absolvit Facultatea de Drept, la Hyperion, Tg Mureș, în 1990-1994.

A scris poezii încă din vremea liceului. În anii 1967- 1977 a început să colaboreze cu Cenaclul Literar „O.C. Tăslăuanu" Toplița. A publicat poezii, din 1977, în „Informația Haghitei", Miercurea Ciuc. A participat la Concursurile „Cântarea României", în cadrul cenaclului din Miercurea Ciuc, Harghita. În perioada 1980- 1982 a participat la „Cenaclul Astra" din Brașov, publicând la ziarul local „Drum Nou", din Brașov. În următoarea perioadă a participat în Tg. Mureș, la Cenaclurile „Liviu Rebreanu" și mai apoi „Vatra", începând din această perioadă să se orienteze și spre proză.

A mai participat la Concursuri literare, în Piatra Nemț (Ziarul „Ceahlăul") și în Bistrița Năsăud. La Concursul „Argheziana", al USR obținând mențiune la nivel de țară. Din 1993 participă la Cenaclul O. C. Tăslăuanu, alături de alți scriitori, printre care Ilie Șandru. În 2017 scoate patru plachete de versuri: „Stăpâni de vise", Lumina lumii", „Lumina iubirii" și „Semne ale vremii". În prezent lucrează la un nou volum de versuri, „New generation", și la un roman.

Radu Sebastian (n. 1992) a absolvit Facultatea de Fizică din cadrul Universității București și a studiat Științe Atmosferice la Universitatea din Stockholm.

În Suedia și-a descoperit pasiunile pentru improv, stand-up și literatură.

În prezent lucrează la o companie de gaming din București și este o prezență frecventă la open-mic-urile din București. A urmat cursuri de scriere creativă cu Marius Chivu și Florin Iaru.

Timar Laurenţiu

Născut în 12 octombrie 2004.

Elev la Școala gimnazială Miron Cristea Topliţa, cl. a VIII-a.

A primit menţiune la Concursul naţional de literatură *Jenică Andrei Sub semnul amintirii.*

O creaţie de-a sa apare în antologia de creaţii şcolare *Ca prin magie*, Editura Paralela 45, 2017.

Pariticipă la evenimentele organizate la nivelul şcolii precum şi la olimpiada de limba română.

Cursanții

Vîlcan Cristina Elena

Născută la date de 13 Iunie 2001, în Odorheiu Secuiesc.

Elevă la Liceul O. C. Tăslăuanu, Topliţa, clasa a XI-a.

A participat la diferite concursuri organizate la nivel de liceu și la olimpiada județeană de limbă și literatură română.

Daniel Voica provine dintr-o familie de oameni simpli, născut în anul 1970, la poalele munților Călimani, în municipiul Toplița.

A cochetat cu poezia încă de pe băncile școlii, dar abia la maturitate, după 45 de ani, a început să scrie mai insistent, în prezent fiind coautor în trei antologii și autor a trei volume de poezie.

Antologii: *Lumina Din Noi*, editura Inspirescu; *Toplitera*, editura Nico; *Orizonturi Mureșene* - Liga Scriitorilor din România

Volume independente: *Lacrima Și Floarea*, editura Inspirescu; *La Crucea Ta*, editura Izvorul Cuvântului; *Gânduri*, *Sentimente*, *Trăiri*, editura Izvorul Cuvântului.

Versurile cu caracter religios au un loc aparte în poezia semnată de Daniel Voica.

Andrei Zbârnea

(n. 1986) este absolvent al Masterului de Probațiune din cadrul Facultății de Sociologie și Asistență Socială. Publică în 2011 volumul de poeme *Rock în Praga* (ed. Herg Benet), urmat de *#kazim (contemporani cu primăvara arabă)*, la aceeași casă de editură, în 2014 și de Turneul celor cinci națiuni la frAC-Talia în 2017. Poeziile sale au apărut în revistele literare: *Zona Nouă*, *Tiuk!*, *Conta*, *Zona Literară*, *Tribuna*, *Timpul*, *Poesis Internațional*, *Familia*, *Ramuri*, *România Literară*, *Luceafărul de Dimineață*, *Arca*, *Echinox*, *Prăvălia Culturală.* Prezent într-o serie de antologii: *Cele mai frumoase poeme din 2011* (Tracus Arte, 2012), *Cele mai frumoase poezii ale anului* (Adenium, 2014), *Ziduri între vii* (Zona Publishers, 2015), *#Rezist! Poezia* (Paralela 45, 2017). În 2015 a obținut marele premiu al Festivalului Antares (Galați, Brăila, Sulina) pentru poezie. Este redactor muzical al revistei *Observator Cultural* și inițiator, alături de Iulia Militaru și Felix Nicolau al serilor de performance poetic *Blitz Show Revival*. Revista Iliteratura.cz a publicat recent prima traducere din poezia lui în limba cehă. Curând va lansa împreună cu poetul danez Claus Ankersen volumul trilingv (româno-englezo-danez) cu titlul intermediar *Pink Pong*. În toamna lui 2018, a demarat împreună cu *Revista de Povestiri* un nou concept de atelier de poezie intitulat *Mornin' Poets*.

Lecția I

Jurnal

Poate că doar după lungi prelegeri și o experiență didactică bogată ar putea cineva să fie sigur de sine și oarecum nepăsător, atunci când vine vorba de poezie. Pentru că ai sentimentul acela de panică de care vorbea Nichita Stănescu: *Dacă-mi bate la ușă Eminescu, iar eu nu-i deschid?*

S-ar putea, cu timpul, să înțelegi că un mare talent găsește, până la urmă, o ieșire la mare. O protecție critică. Un public favorabil, o oportunitate, o falie în timp. Dar rațiunea și experiența îmi spun că talentul e mai fragil decît trestia și că ajunge, uneori, o boare de vânt pentru a-l îndepărta de propriul destin. La fel cum, de mai multe ori, o lipsă cronică de talent e mai răzbătătoare și mai încăpățânată decît o promisiune.

Problema celui care ține un curs de poezie e că nu poate decide pe ce drum va să continue cursantul. Cum spuneam, singurul lucru pe care poți să-l faci e să deschizi cărțile de poezie ale umanității, sperând, în secret, că, văzându-le, viitorii poeți vor înțelege și rolul culturii, dar și șansa originalității. De prea multe ori a fost clamată moartea poeziei (și a tuturor artelor, de ce să nu fim sinceri?) ca să o mai luăm în seamă. Așadar, problema tutorelui e imposibilitatea de a prevedea destinul cuiva. În timp ce

în orice altă artă talentul se manifestă plenar de la orice vârstă, în poezie lucrurile vin și pleacă. Poți avea *talent* cu carul la paisprezece ani și să-l istovești la optsprezece. Poți fi o bâtă adolescentă, dar să irupi după douăzeci de ani. Sau poți debuta furtunos și, până hăt, târziu, nu te mai ridici niciodată la nivelul debutului. Posibilitățile sunt nesfârșite, dar practica și istoria recentă ne spun că fiecare epocă își are specificul ei.

Așadar, ce e de făcut în atât de puține zile? Cu atâtea straturi, culturi și personalități diferite? Eu zic să ne jucăm *de-a poezia*. Să vedem până unde merge imaginația, care sunt limitele ei, câtă cultură stă în spatele versurilor și, mai ales, ce structură poetică are fiecare? Ce temă se le dau? Una grea, dar și ușoară.

Dragi poeți, pentru mâine aveți următoarea temă: *Nimic*.

— Cum adică nimic?
— Așa.
— Și ce anume să scriem?
— Totul.

Ziua a II-a
Nimic

Noaptea a fost un sfetnic bun.

De dimineață au început să curgă *nimicurile*.

Sebastian Hill

39.5

Într-o zi de iulie o să pierzi un tren
și vei fi nevoit să iei un maxi-taxi de culoarea dricului
și o să îl aștepți trei ore in autogară
printre
tractoriști conspiraționiști plini de povești sputnik
țărăncuțe cu picioare blonde înfășurate in buline vișinii
bătrâne bigudate care visează cu voce tare la sultani
băieți descurcăreți cu părul colorat în verde-dolar

vei fi în compania unor bălți de culoarea vinului
vei sta pe ruinele antice ale unei bănci
vei urmări un șobolan vânat de un coiot
cerul va fi ca mătasea broaștei
o daneză va cânta într-un colț o baladă la pian
iar profa de franceză îți va șopti vorbe dulci în ureche

dar în final va apărea și toasterul pe roți
peticit și plin de pini parfumați din carton
8 lei biletul
73 de minute de prăjeală
rezultatul unei rumegări de 13.8 miliarde de ani.
Să fii al dracului dacă mai pierzi trenul și altădată.

Andrei Zbârnea

topliţa I

revoluţia a început & spongebob e iarăşi la datorie
spongebob
seamănă tot mai mult cu istoria hip-hopului
rostită de dr. dre şi de
jimmy iovine într-un studio de înregistrări
din nevada am văzut curgînd
lapte & miere cine nu a auzit de beats by dr. dre
cine nu a căutat hanorace *trendy* în
SH-urile din provincie vorbim de mixed-tapes
deja ambalate pentru colega ta de bancă din
clasa a VI-a un dublu casetofon redă toate
sunetele din camera de zi în *superslow-motion*
revoluţia a început la topliţa unde cafeaua se
vinde încă **#lageam** *no sugar added* devine o
religie în căutare de mase critice revoluţia a
început şi fiecare pas de evitare e un nimic în sine
back to the 90's modul cel mai bun de a învăţa din
propriile greşeli back to the
90's cel mai mişto ringtone de pe strada
sportivilor studiu de caz feminismul în topliţa
taximetrista din parcarea de la lidl mi-a zîmbit şi
am trecut mai departe

31 august 2018

Bianca Dobrescu

au trecut opt ore de când ne ținem așa
stăm...
îmbrățișați,
(în berceni)
intr-o cameră plină de gândaci
etajul al 8-lea.

- nu interesează pe nimeni -

ai putea spune că e o scenă de rahat dintr-un film
a cărui notă de pe imdb n-o să te convingă
niciodată să-l piratezi

băgăm bere nefiltrată și ne povestim un trecut
la care n-avem nicio certitudine că am participat

tu te prefaci că mă asculți
in timp ce stai la pândă
să-mi explici toata viața ta nesemnficativă

în clipa asta
pierdem discuții și trăiri
cu oameni mai interesanți decât noi

mâine te prefaci că lucrezi
și eu mă întorc la viața mea haotică

până la urmă cred că mai bine ne-am înghiți
cuvintele
oricum ce nu ne zicem contează cu adevărat.

Helena Bob

—-
sunt multe de spus despre nimic

toate lucrurile ce se îngrămădesc de cealaltă
parte a gândurilor
atunci când în minte nu ne mai vine nimic
nimic e poate tăcerea ce urmează unui strigăt as-
cuțit
sau conturul de vată al unui vaiet prelungit
divorțul tacit între două cuvinte
e pauza așteptată și binemeritată
după potopul de vorbe ce ne inundă din mers
pană ce ne înecăm în lipsa de sens
nimicul e gaura din covrig
golul rotund din inel
mulțimea vidă
privirea de oțel
după-amiaza de duminică
visele uitate dimineața
sentimentul de plictis
frica de întuneric
sărutul dat în somn
foamea de celălalt
setea celor goi

tot ce a rămas neprecizat sau de nespus
frustrarea mocnită din fraza: nu am nimic
pustiul rămas dupa ce iubirea s-a dus
golul din stomac
nodul din gât
albul acestei pagini
înainte de a fi scrisă
diferența dintre ce e prea mult și ce e prea puțin
necunoscutul latent

ce se ascunde în noi îngânând
eu sunt cel ce nu sunt
praful și pulberea
o fantoșă
o părere
viața
moartea
raiul
iadul
ceva —

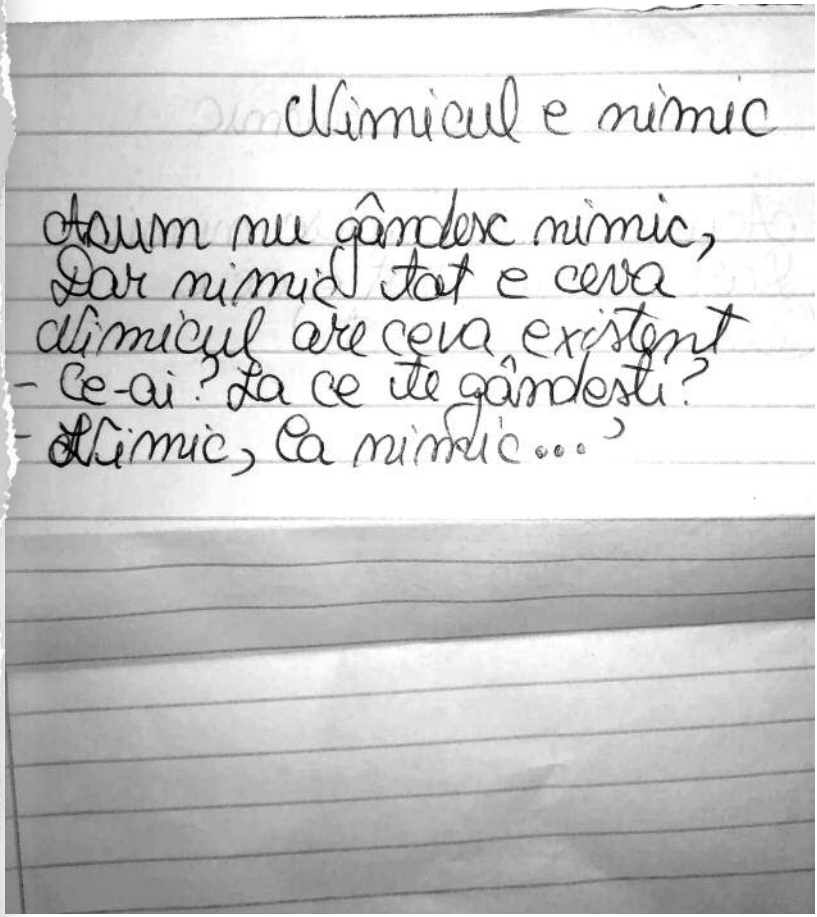
Marian Neguțu

***
ascuțea creioanele fără
să privească înapoi pe hârtie
într-o altă viață asta nu înseamnă
nimic de ce te duci așa de departe
viața altuia nu a ta acum
sau poate mai încalță-te
și mergi fără să urmărești.

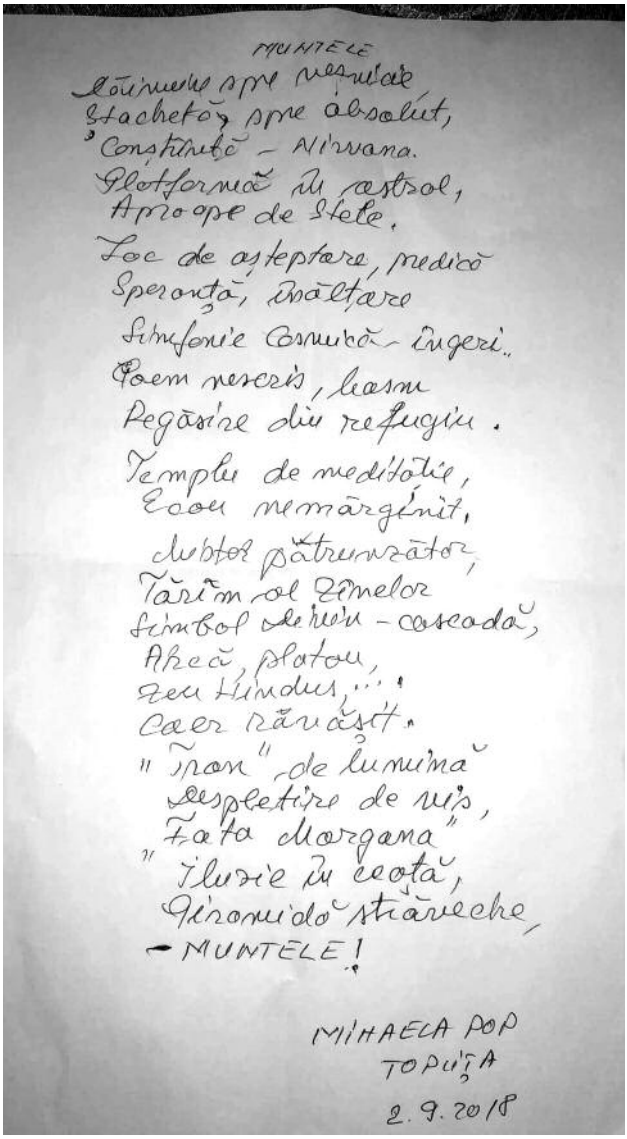
fără urmări previzibile

Georgiana Moldovan

Mihaela Pop

MUNTELE

Lăsându-mă nemișcată
Stacheta spre absolut,
Constituită - Nirvana.
Platformă în cosmos,
Aproape de stele.
Loc de așteptare, medică
Speranță, înălțare
Simfonie cosmică - îngeri..
Poem nescris, basm
Regăsire din refugiu.
Templu de meditație,
Ecou nemărginit,
Adăpost pătrunzător,
Tărâm al zânelor
Simbol de viață - cascadă,
Aheă, platou,
Zeu Hindus,...!
Caer răvășit.
"Iron" de lumină
Despletire de vis,
"Fata Morgana"
"Iluzie în ceață,
Aromă de străveche,
- MUNTELE!

MIHAELA POP
TOPLIȚA
2.9.2018

Viorica Macrina Lazăr

exercițiu despre nimic

muzica lui Schubert pătrundea prin toți rărunchii pădurii
își ascuțea alungirea alăturea cu acele brazilor
se disloca urmând forma crengilor
freamătul ei răscolea văzduhul purtând norii încoace
și-ncolo
avalanșe fluide de miresme umplu încetul cu încetul
vâzduhul
și tu
nimicCreația-n disperare
Sperând să fiu un om nemuritor
Lovindu-mă un veșnic autor
Am încetat să scriu în continuare

Cristina Vîlcan

Aflând că dragostea e muritoare

Uriaș culoar de zâmbete pierdute
Te-am regăsit în pragul disperării
Dar m-ai cărat prin mii și mii de rute
Și-acum sunt destinat și eu uitării –
Căci moartea-i liniște curată
Atunci când serenada-i mută
Iar cu această liniște lăsată
Doar cerul mut e cel ce te ascultă

Un simplu om lăsat în pribegie
Vârât să se sufoce în creație
O să aștept finalul de urgie
Cu râsete la o așa prestație.

Ziua a II-a

Maria Lazăr

Ce vezi?
Nimic.
Ce simți?
Nimic.
La ce te gândești?
La nimic.
Ce te întristează?
Nimic.
Ce te face fericită?
Nimic.
Dar cum trăiești dacă nimic nu te face fericită?
Trăiesc cu nimicurile pe care le-am uitat.

Ziua a II-a

Discuții

Andrei Zbârnea a trimis o poezie de tip cotidian. Scrie o poezie a cotidianului, cu elemente luate din zonele obișnuite. În poem e vorba de o taximetristă în parcare la Lidl care zâmbește și pe lângă care poetul trece mai departe. E vorba despre Spongebob. Dr Gray, înregistrări, lucruri pe care în general le folosim, pe care civilizatia noastră le foloseste și la care toți ne putem raporta în momentul de față. , cu toate astea amestecă lucrurile din realitatea cotidiană.Reușește să/mi sugereze o zonă de gol sufletesc. Nu de gol, de pauză. O zonă în care nu se întâmplă nimic. Toată această agitație sugerează că nu se întâmplă nimic. Este un poem care este pe temă. Felicitări!

Zbârnea: de obicei sunt off topic. Mi-a ieșit de data asta. Mi-a ieșit de data asta că trebuia să fiu off topic.

Iaru: Ți-a ieșit. Ce e interesant: că toate aceste elemente ale unei zile obișnuite sunt puse împreună într-o perioadă de timp în care nu se întâmplă nimic. Toate destinele care nu se încrucișează(destine muzicale, destine obișnuite) plasate într/o zonă care poate fi descrisă geografic și acolo nu se întâmplă nimic. Corect.

Helena Bob. Sunt multe de spus despre nimic. Aici tot așa, avem de-a face cu un om care scris. Poezia e ruptă/n doua. Partea cea mai bună e cea de-a două. Nimicul care rămâne în urma unei despărțiri. Aici am avut o strângere de inimă. Pe mine mă interesa brutul. De multe ori, când ne apucăm cuvintele, în loc ca ele să devină mai pregnante, ele își pierd din strălucire. Exact cum bijutierul din Haga primește un diamant

neșlefuit în care el vede diamantul Începe și șlefuiește, și șlefuiește. Surpriză! După șlefuire diamantele nu mai au aceeași strălucire extraoridinară pe care a avut-o când era brut. E în lumea creatorilor, a șelfuitorilor de diamante, cei care văd forma finală dintr-o formă brută a diamantului. Alții nu pot vedea. E exact povestea cu Michelangelo și David, sculptura lui. E o cgulptură scoasă dintr-o sculptură greșită. Primul sculptor, al cărui nume nu-l mai știe nimeni, s-a apucat și a sculptat orbește, cu gândul că va scoate ceva. El singur nu a putut scoate. Michelangelo a trecut pe acolo și a văzut că poate el scoate ceva, și a ieșit David. E drept că, David, peste 300 de ani a fost numit de Brâncuși „creator de fleici", au sculptor de musculaturi. Dar important e că el a văzut ceva într-o piatră de marmură stricată. La fel e și cu cuvintele. La început ai bâjbâit, m-ai dus de pe un plan pe altul. Mi-am pus întrebarea: stai unde mă duci?

Bob: Nici eu nu am știut, am făcut-o spontan.

Iaru: Vreau să vă spun un lucru. În text se vede întotdeauna ce vrei să faci, chit că vreți să spuneți, chit că nu, chit că vreți să spuneți adevărul, chit că nu.La un moment dat te-ai plictisit de ce ai spus și ai tăiat-o. Am spus asta de la bun început, că în poezie e foarte important să fim sinceri. Poetul are această mică nerușinare pe care oamenii obișnuiți n-o au. Ci ei au, mai degrabă, o bunăâcuviință (o proiecție a datelor personale). Prin care ceea ce gândești, simți, nu trebuie să se vadă. Așa e și la școală, nu trebuie să vadă nimeni ce gândești, ci doar care sunt valorile grupului. Cel care scrie poezie e aproape ca un exclus, el spune ce gândește, nu poți să păcălești. Spune ce te doare. Spune ce te încântă, spune ce te vrăjește. Spune ce iubești, spune ce urăști. Sigur că nu vei folosi acest dentiment făcînd/o cu voce tare, cu imagistica ta, cu felul tău de a/a pune cuvintele. Fiecăruia îî sună în cap altfel. Deci partea a doua e mai bună.

Marian Neguțu Mi-a plăcut ce mi-ai scris. „Ascuțea creioanele fără să privească înapoi pe hârtie/Într-o altă viață asta nu înseamna nimic. Aici „fără să urmărești... Greșit! Spune-mi ce! În poezie e o regulă. Ce nu se scrie, nu există. Ceea ce nu se spune în poezie e sugerat și ținut la suprafață. Partea pe care ne-o imaginăm noi este ținută la suprafață de celelalte cuvinte ale textului. Partea pe care poetul vrea s-o ascundă este, de fapt luminată de celelalte cuvinte. Ce ai facut tu în acest mic vers se cheamă redundață. Dacă spui de două ori același lucru ai o scădere a fiecăruia dintre elemente poetice.

Marian: Am vrut să sugerez nimicul prin spațiul alb.

Iaru: Nu mă interesează spațiul alb. Noi autorii, când ne apucăm să scriem ceva, îl avem pe acel ceva în cap. Noi vedem lucrul acela. Problema e că fără ajutorul nostru, cititorul nu are ce să facă. Eu, scriitorul, pot să spun, aici este nevoie de 1000 de cuvinte, dar fiecare cititor poate pune ceva în loc de 1000 de cuvinte. Problema e că că, fiind cuvintele lui, ele nu pot trezi sentiment și nici surprindere. E de datoria mea, a autorului, să-i spun ce urmăresc. În rest, Marian, poezia ta e ok. Îmi place sentimentul acela de gol, de pauză a existenței, care poate fi definită ca nimic.

Sebastian Radu, reușești să faci o gaură în timp. Pierde trenul. Această pierdere e partea aceea de nimic. Am să-ți fac următoarea observație: În general, când noi numim obiectele în poezie trebuie să dăm senzația că le cunoaștem. Și, atenție: „am văzut o casă/ Am văzut casa". De fiecare dată când articulăm obiectul e mai bine văzut de cel care citește. De aceea, cu cât accentuăm obiectul, dând senzația că le cunoaștem, cu atât ajung și ele mai departe, la cititor. Tu începi așa: „Într-o zi de iulie pierzi un tren.." ar trbui să spui: „pierzi trenul". Dacă e orice tren, mie cititorului, mi-e indiferent. Ai acolo o imagine care mi-a plăcut: „țărăncuțe cu picioarele blonde înfășurate în buline vișinii". Ce E AICI" Ciorapi galbeni cu buline. E clar ce a

înțeles toată lumea. Saltul făcut de tine între descrierea comună și un alt registru. Brusc avem un salt care dă picioarelor altă calitate. E ok. Un text despre nimic. Pauză a existenței, un tren, două călătorii.

La Bianca Dobrescu Mi-a plăcut. Tot așa, o pauză. E momentul în care doi oameni stau împreună și nu mai au nimic. E momentul de dinainte de final, în care fiecare vrea să fie în altă parte și nu prea re cum. Nu vi s-a întâmplat? Toți de aici au vorbit de sentimente pe care le avem în diverse momente ale vieții. Ce reproș am să-ți fac? „stăm... îmbrățișați"... de ce puncte de suspensie? Taie!

Și mai spun aici: ai cuvinte care trebuie să dispară, pentru că ele sunt chiar înțelesul poeziei. Poezia se dezvăluie fără ca să fie nevoie să faci tu lucrul ăsta., ce facti tu să fie prea clar, devine un lucru nesemnificativ. Deci „să-mi explici toată viața ta, (nu te-ai putut stăpâni) ai zis: nesemnificativă. În clipa asta viața de care eu trebuie să-mi dau seama că e nesemnificativă mi-ai semnalat-o, mi-ai dezvăluit secretul. Ah, iluzionistul a scăpat iepurașul din buzunarul secret! Ai dat spoiler. În rest e f ok. Există un spațiu de respiro în poem, de intermezzo în existența a două persoane care s-au reunit întâmplător și pleacă întâmplător. Elementele din viața perosnală ne vor ajuta foarte mult atunci când scriem. Putem face apel la ele, ele sunt cele mai adevărate, pentru că le-am văzut cu ovhii noștri.

A devenit obișnuința noastră, le-am trăit direct, le știm și, știindu-le, ne e foarte ușor să scriem despre ele. Ce v-am spus și datat trecută: scrieți despre ce știți. Dacă nu știi, vei bate câmpii, dacă-l știi, și cu ochii închiși îl poți spune. Acela e un element al vieții mele: un eșec în dragoste, un examen ratat, o nenorocire, un tren ratat, o ședere fără nimeni, toate sunt lucruri pe care le putem povesti și care pentru ceilalți capătă sens cu cât sunt mai adevărate. Toate textele care ne impresionează comunică o parte intimă a ființei noastre... și noi toți... O să

râdeți!... Și voi când citiți alte cărți, ceea ce citiți este autorul și nu pocestitorul. Orioce poveste ai citi, de fapt, noi citim modul de organizare a unei minți și cu cât vă place mai mult cum scrie, cu atât vă place mai mult mintea respectivă.

După care se întâmplă un fenomen foarte ciudat. Citești un autor și-ți place tot mai mult. Pe urmă îl vezi în carne și oase și-țși spui: nu seamănă cu ce mi-am imaginat.Dar marea calitate constă în faptul că el crează cu mintea lui interioară. Să știți că fiecare are pe dinăuntru o altă persoană. Fetele bglonde, cu părul drept au în interior o fatyă brunetă și cu bucle, eventual închisă la culoare. Băieții solizi ar vrea să fie slabi, cei scunzi ar vrea să fie înalți. Nimeni nu se poate simți bine în pielea lui. Dar în pielea înterioară, cu aia cu care scrie el, se simte bine, ăla este el, bun, rău, frumos est. E ok.

La Miruna Marcu

Ai avut vreodată un sentiment despre nimic? De abandonare completă, de părăsire, de lipsă e speranță, de oprire a timpului, de disperare că s-a dus totul. Că e nimic? Ai avut!

Despre asta trebuia să-mi scrii. Ti ai lipsit când am dat tema. Când am cerut să-mi scrii despre nimic am vrut să fie sentimentul tău.

Nimicul e nimic, sau cum zice Parmenide: ceea ce există, există, ceea ce nu există nu există. În general când poeții se apucăsă filozofeze e o tragedie la fel de mare ca atunci când filozofii se apucă să scrie poezii. E ca și cum ai pune unul care cântă la flaut să cînte la xilofon.

Dacă tăiem la tine primele versuri îmi mai trebuia un vers și era gata. Pentru că, spre deosebire de anii 50, poezia de acum poate lua orice fel de formă., de dialog, de povestire, de orice care trezește un sentiment poetic, un timp în care timpul se

comprimă, gândurile se strâng, relațiile dintre cuvinte sunt disparate. Are ac calitate prin carepe noi ne duce cu mintea: asta vreau eu de la tine. Pe tine te vreau, ce ai în interior.

Cristina Elena: Adolescența e o vârstă la care toți tinerii își pun problema: cine e el cu adevărat, ce rol are el în lume, care e destinul său, felul său. Începe să se privească cu ochi critici. E prima oară când în gândirea lui apare noțiunea de mâine. Copii nu au această noțiune a zilei de mâine, de identitate, de personalitate. Atunci începi să te construiești ca om. Și la 19 ani ai încheiat construcția. Și e momentul ca această construcție să încapă în tuburile existenței. Mi-ai început teribil: „Zeii în culori de mnoasrte,/ înger și demon făr de carte". Mărturisesc că am căzut pe gânduri. Am încercat să-mi imaginez ce mi-ai povestit. Nu , nu povsti. Un autor nu stă în spatele cititorului să/i șoptești: asta am vrut să spun. Ce/ai vrut să spui trebuie să fie acolo. Tu ce-ai vrut să spui aici?

Elena: Abandonul meu față de religie.

Iaru: Această cale e obositor de metaforică, pe când, în momentul în care spui: „Azi i-am inchis ușa-n nas lui Dumnezeu" n-ar fi fost rău. În clipa în care să spui lucrul ăsta, în fața unui enunț, gândurile pleacă ca din pușcă, din cauza imagininației pe care o ai și care este extrem de puternică. Deci nu pentru zeii ăștia în culori de moarte" Care-i „dreptatea împărțită parte-n parte"? Am început să mă întreb.

Avem această prejudecată că vrem să spunem totul. Spuneți cât mai puțin. Cu cât spunem mai puțin cu atât spuneți mai mult. Când vreți să spuneți totul se face un terci la gura voastră și vine fiecare cu desăguța lui de semnificații. Și mintea omului e astfel făcută încât să poată urmări o idee care se abstractizează în mai mulți pași. La al patrulea pas suntem în lumea corbilor. Știați că ei pot să vadă doar până la patru vânători? Dincolo de cifra patru pentru corbi e mult. Și mintea

n-are limittă de interpretare și de cuprindere. Ea poate urmări o abstractiune. Cu cât înaintăm în abstractizare, cu atât mintea pierde începutuș. În schimb, când intrăm într-o poveste, toate lucrurile sunt concrete și sunt legate prin verbe care dau o nuanță logică, omul poate reține. De aceea omul poate retine mai multe povești, decât poezii. Poeziile pe care le reținem sunt extrem de simple sau extrem de sugestive și cu o dinamică foarte clară. Oricât părea de complict, ține minte ce-ți spun.

Victoria Pantea Într-un fel și tu ai pornit tot așa la drum cu un gând aiurea și abia la sfârșit ai intrat și (ți-a venit un poet în ajutor) cu necuvintele. Știi de cine zic? Se vede că această noțiune a rămas în capul tău. „nesentiment, neființă, necuviință"... și aici așteptam să dai lovitura. Dar, nu, nu e de valoarea celor spuse înainte.

Daniel Voica Dvs mergeți pe sitemul clasic. Am să vă întreb un lucru, în poezia aceasta sunteți dvs sau sunteți cum se scrie? Chair credeți despre domnia voastră că nu sunteți nimic?

Daniel: De formare sunt pastor și atunci...

Dacă omul ar fi nimic, n-ar avea nevoie de o ființă supremă care să-l... Poate fi creat din nimic omul dar tot trebuie să dovedească în viață că e altceva decât nimic. Mai departe: Cu D-zeu este olarul... versul acesta scârțâie pentru că v-ați răbit. Nici asta nu cred: „nimic nu spun, nimic nu fac, nimic nu-i leac... " Bada, dacă scrieți o poezie frumoasă, asta e și bun, e și leac.

Iancu: Poemul mi l-ai pus pe contrapunct, pe contrast. Nu mă interesează ce părere ai despre ea. Cum se comportă ea, cum se comportă ea în prezența ta, da. Că a rămas nimic, evident. Atenție la virgulă, virgula desparte oameni: Nu te iubesc. Nu, te iubesc.

Poate sunt eu, sau poate nimic. Ca să ajung la concluzia de nimic trebuie să ajung să mă îndoiesc. Trebuie să am îndoiala. Oamenii se cred un lucru și descoperă că sunt alt lucru, dar asta e o descoperire de mare finețe. Până la sfârșitul poemului m-ai dus într-o parte și la sfârșit si spus, stai puțin... îți fac o supriză: tot ce ți-am spus nu e adevărat. Acum de ce mi-ai spus-o? În proză asta se cheamă defectul de a nu cunoaște bine subiectul: Era dimineață, eram obosit, de fapt nu era dimineață. Eram obosit, de fapt nu eram obosit. Spune-mi de fapt ce să cred. Dacă nu era așa de ce mi-ai spus aia la început. Sunt chestii minore, chestii la care nici nu ne gândim, dar să știți că cititorul se gândește.

